

Чому в зайця не болять зуби

Михайло Стельмах

Розболілись в зайця зуби,
З болю в зайця спухли губи,
Як м'ячі, набрякди щоки,
Сів і стогне косоокий.
"Ох, яке у зайця лихо!" —
Ходить-журиється зайчиха,
Зайця кутає у хустку,
Подає йому капустку,
Моркву з перцем, баклажани —
Все найкраще із баштана.
Відгортає заєць страви,
Сів, зітхаючи, на лаві
І в зайчат питає тихо:
"Де взялось на мене лихо?"
А зайчатка хором з хатки:
"Цього ми не знаєм, татку,
Не боліли в нас ще зубки..." —
Та й вдягаються у шубки,
Бо їм час іти в долину
На нову кінокартину.
Заєць гроші їм виймає,
Щоки лапками стискає,
Бо йому не до картини:
Сльози, наче горошини,
Із очей течуть на щоки...
Сів і оха косоокий.
Тут прийшла шептуха-жаба,
Зупинилась біля граба:
"Чуєш, зайче, в цьому гаю
Я всім зуби замовляю,
Не скупись лише на плату!"
Та до зайця суне в хату.
Узяла з водою миску,
Запалила смільну тріску,
Тріску кинула у воду,
Важно всілась на колоду,
Пошептала, поплювала,

Заробіток в зоб сховала
Та й говорить до зайчихи:
"Від горілки в зайця лихо".

"Не кажіть мені такого:
Не куштує він спиртного,
Росу п'є лишень з травиці..."
"Хай не п'є він і росиці!
Хай не їсть він і капусти,
Тоді зайцеві відпустить!"
Розпустила жаба рота
Та й полізла у болото.
Дрозд їй крикнув з деревини:
"Гнати жабу з медицини!
Ви ж, зайчихо, в цюю ж мить
До аптеки, звісно, мчіть".

До аптеки мчить зайчиха,
Срібні гроші губить з лиха.
У аптеці дятел бурий
Готував комусь мікстуру,
А зайчиха в плач з порога!
"Дайте, дятле, допомогу!..."
Дятел швидко до зайчихи:
"Що за горе, що за лихо?!"
Чим я зможу, пособлю:
Зайця вашого люблю.
Дайте вашу рецептуру", —
Йде до ліків дятел бурий.
А йому зайчиха глухо:
"Не дала її шептуха..."
Тут як вдарить дятел дзьобом:
"Сором вам перед народом
Досі вірить в забобони!
А шептуху по закону
Передам на суд звірячий.
На суді нехай закваче!"
Дятел скинув
Тапочки,
Одягнув червону
Шапочку,

Взувся в чорні черевики,
Спакував у торбу ліки,
Взяв ціпка і окуляри
Та й з зайчихою у парі
Йде скоріш до зайця в хату
Треба ж зайця рятувати.

Біля хати на стежині
Стогне заєць у хустині.
Дятел зайця утішає,
Зайцю рота розкриває
І здійсмає зразу ж крик:
"Ви відсталий чоловік!
Ви лінивий нечепура!
Ви цураєтесь культури!..
І загинуть зуби ваші,
Не в'їсте тоді і каші,
Не кажу вже про капусту,
Хай вам, зайче, буде пусто!"
"Чим я, дятле, провинився?" —
З жаху заєць затрусився,
Сів на призьбу, гірко плаче.
"Ти не чистиш зуби, зайче.
І все лихо йде від цього, —
Каже дятел зайцю строго, —
І твої погані зуби
Доведуть тебе до згуби.
Ось тобі шалфей пахучий —
Від шалфею стане лучче,
Ну, а потім... думать треба,
А тепер піду від тебе,
Бо й дивитися не хочу
На запухлий ніс і очі..."

Ліки зайцю пособили,
Знову ходить заєць в силі,
Знову бігає по рясту,
Закупив в аптеці пасту,
Щіточки і порошок
І для себе, й для діток.
І щоранку

До сніданку

Із дітками-

Малюками

Чистить зуби коло дуба, —

Й не болять у зайця зуби!